

KUPCSULIK ÁGNES

Kedvező idő

Akkor megtalált a kedvező idő.
Fél órát kell várni még a buszra.
Félismerős se, és nem tudom, ki ő,
leleteit sorolja egy szuszra.
Ebben a langyos, biztonságos zajban
a végtelen is elképzelhető.
Vagy megtalálható, bárhol is hagytam,
az a mondat, az első eredő.

Már megvolt majdnem, mikor megjelentek.
Előbb a hang, belőle duzzadt arc,
abból kinő egy vékony karú gyermek,
elé anyja, a vállán néma dac.
Az üvölt, üvölt, elszürkül a város.
A szélcsendben egy zászló megrepeg.
Félregombolt, kis kék kabátja sáros.
A csokit anyja mért nem vette meg.
A kincs, amiért angyalok csatáztak,
az éktelen lármában elveszett.
Csak megy az anya kábán a világnak,
húzza, húzza a síró gyereket.

Zsigerek rendjében növekvő ciszta
feszít csak így, a robbanás előtt.
Ahonnan jöttek, kotródnának vissza,
hogy legyen minden úgy, mint azelőtt!
Mondat se kell, csak csönd legyen már végre,
a végtelent is képzelje el más!
Vagy lyukat a téridő szövetébe.
Meg sírást, amit örvénye elás.
Csak szűnjön meg, támadjon nagy üresség!
Mint méhben, halott csecsemő helyén.
Sújtson az úr! Ahogy testet a restség,
ha nincs ki hízzon szétömlő tején.

Egyszer csak hallom, hangom megszólítja,
olyasmivel, hogy kicsim, mi a baj.
Zárul a szája, szemét tágra nyitja,
rám néz vele, mint kóbor eb tavaly.
Pillák alatt nagy, barna tölgyek állnak.
Lombjaik közt töretlen csönd terem.
Az utcazajok végre visszazállnak.
Azóta azt a tölgyest keresem.

